

Lilly-Grace Autumnberry

Yellowfield

Boek I

Lilly-Grace Autumnberry

Yellowfield

Boek 1

Jurgen De Lauw

Schrijver: Jurgen De Lauw
Coverontwerp: Jurgen De Lauw
ISBN: 9789403836294
© Jurgen De Lauw, 2025

Voorwoord

Yellowfield. Een dorp waar de zomers worden gekleurd door eindeloze velden zonnebloemen die wuiven in de wind alsof ze zelf het zonlicht dragen. Het is een plaats van eenvoud en arbeid, waar brood, vlees, groenten, zorg en spel en feestelijkheden samen de dagen vullen. Een gemeenschap die leeft van samen zijn, van feesten en van kleine gebaren die groter zijn dan ze lijken.

Hier woont de familie Autumnberry. George en Rose, eenvoudige maar trotse ouders, dragen hun gezin met kracht en liefde, ondanks de beperkingen van een eenvoudig dorpsleven. Hun kinderen, Elias, nog jong, speels en naïef, en Lilly-Grace Autumnberry, een jonge vrouw met een hart vol dromen en ogen die de horizon zoeken, staan centraal in dit verhaal. Toch zal het leven van Yellowfield niet enkel door oogsten, markten, verkopen of feesten worden bepaald.

Buiten de velden verrijst het paleis van Crowndale, trots en verheven boven het landschap, waar een naam weerklinkt die voor velen slechts een verre echo is van macht en afstand: Zijne Koninklijke Hoogheid Kroonprins Bryan-Raphaël van Crowndale, erfgenaam van de troon en toekomstig koning van het rijk dat hij ooit zal regeren. Voor de meesten is hij een verre figuur, iemand die men enkel kent uit verhalen of aankondigingen. Maar in de levenslijn van een dorp, een burgermeisje en een kroonprins zullen de paden elkaar kruisen. En wanneer dat gebeurt, zullen eenvoud en adel, roddel en eer, plicht en verlangen elkaar raken.

Dit is geen gewoon sprookje. Het is het verhaal van hoe een zonnebloem uit Yellowfield groter kan groeien dan zelfs de allerhoogste, knalgele zonnebloemen waarvoor haar dorp bekendstaat.

Welkom aan het begin van de kronieken van Lilly-Grace Autumnberry uit het dorp Yellowfield en Zijne Koninklijke Hoogheid Kroonprins Bryan-Raphaël van het Koninkrijk Crowndale, waar eenvoud en adel elkaar voor het eerst zullen kruisen.

Proloog

De zon hing hoog boven Yellowfield, en de velden golfdend als een gouden zee van zonnebloemen. Het was de tijd van het jaar waarin het dorp zijn naam eer aandeed. Elke bloem leek haar kop naar het licht te heffen, alsof de zomer nooit zou eindigen.

In een eenvoudig huis aan de rand van het dorp zat de familie Autumnberry bijeen. George, de vader, werkte aan het herstellen van een houten hek, zijn handen grof van arbeid maar zijn gebaren zorgvuldig. Rose, de moeder, stond in de kleine keuken, waar de geur van vers brood en kruiden de kamer vulde. Aan tafel zat Elias, hun zoon, die met een stuk hout en een mesje probeerde een paardje te snijden, zijn tong uit concentratie tussen zijn lippen.

Lilly-Grace Autumnberry keek uit het raam, haar ogen rustend op de velden. Er zat een rusteloosheid in haar blik, een verlangen dat verder ging dan de grenzen van het dorp. Ze hoorde de stem van haar moeder, die haar riep om te helpen, maar nog even bleef ze staan. Ze voelde dat de wereld buiten Yellowfield groter was dan de zonnebloemen die haar dagelijks omringden.

Het dorp leefde intussen in zijn gewone ritme. Bakker Jan en bakkerin Gretha stonden voor hun winkel, Bakkerij De Zonnegloed, waar de geur van vers brood en krentenbollen de straat vulde. Slager Bert en zijn vrouw Johanna sneden dikke plakken ham in hun winkel Het Gouden Kalfje, terwijl hun kinderen door de winkel heen dartelden. En de zussen Bettie en Bonnie stalden trots hun appels en peren

uit in hun winkel De Aubergine, de kleuren glanzend in het zonlicht.

Verderop lachten kinderen bij de speelgoedwinkel Het Deense Soldaatje, waar Freddy en Linde samen met hun zoon Nick poppen, tolletjes en houten paardjes uitstelden. En aan de rand van het plein stond het bonte uithangbord van Toeters & Bellen, de feestwinkel van de familie Chesters, waar slingers en vlaggen als regenbogen boven de deur hingen.

In Yellowfield had ieder zijn plaats. De winkels, de mensen, de stemmen: samen vormden ze een levend geheel dat groter leek dan de som van de delen. Het was een dag zoals zoveel anderen, gevuld met bedrijvigheid en de warmte van een dorp dat zichzelf droeg.

Toch hing er iets onzichtbaars in de lucht, iets dat niet van het dorp zelf kwam. Want ver buiten Yellowfield, achter muren van steen en rijkdom, bestond een wereld die de dorpingen slechts uit verhalen kenden. Een wereld van hofetiquette, plechtige toespraken en vorstelijke plichten. Een wereld waarin één naam steeds weer klonk: Zijne Koninklijke Hoogheid Kroonprins Bryan-Raphaël, erfgenaam van de troon en toekomstige koning.

De dorpingen spraken die naam slechts fluisterend, soms met nieuwsgierigheid, soms met ontzag, soms met afstand. Voor hen was hij een verre figuur, een man van een andere wereld. Maar voor Lilly-Grace Autumnberry, zonder dat zij het wist, zou hij meer worden dan een naam. Ze draaide zich om en liep naar haar moeder om te helpen, zoals een dochter dat doet. De geur van brood, het geluid van Elias' lach en de warmte van hun eenvoudige huis vulden haar hart. Ze wist niet dat in de nabijheid van haar dorp, de

wereld van de kroonprins langzaam dichterbij kwam. Ze draaide zich om en liep naar haar moeder om te helpen, zoals een dochter dat doet. De geur van brood, het geluid van Elias' lach en de warmte van hun eenvoudige huis vulden haar hart. Ze wist niet dat in de nabijheid van haar dorp, de wereld van de kroonprins langzaam dichterbij kwam. Terwijl ze de kommen afdroogde, voelde ze een trilling in de lucht, bijna onmerkbaar, alsof de wind een nieuwe richting koos. De zon zakte achter de velden, en het licht kreeg die zeldzame kleur die maar een paar dagen per jaar verschijnt: goud met een rand van zilver. De dieren in de verte werden stil, zelfs de vogels hielden hun adem in. Rose keek naar haar dochter, zonder iets te zeggen, maar haar blik leek iets te weten wat woorden niet konden dragen. "Het wordt vroeg donker vanavond," zei ze uiteindelijk, en ze legde haar hand even op Lilly-Grace haar schouder. George sloot de luiken en keek over zijn schouder naar het pad dat naar het oosten leidde. "Er beweegt iets," mompelde hij. "De wind ruikt naar verandering." Elias zat op de drempel en tikte gedachteloos op zijn trom, één zachte slag per hartslag. "Hoor je dat?" vroeg hij. Lilly-Grace knikte, maar wist niet wat ze hoorde. Misschien het verre echoën van paardenhoeven, misschien enkel de stilte die zich vulde met verwachting. Ze keek naar de horizon, waar de hemel langzaam in blauw overging.

In dat moment, in dat kleine huis aan de rand van Yellowfield, begon iets onzichtbaars te groeien. Niet als storm of als donder, maar als een zacht gerucht dat van mond tot mond reist. Ver weg, in het koninklijk paleis van Summerthorne, werd dezelfde lucht ingeademd, dezelfde avond waargenomen, dezelfde voorbode gevoeld. En zonder dat iemand het wist, bewogen twee werelden zich één stap dichterbij elkaar.

Een zomerdag in Yellowfield

De ochtend begon met het zachte ruisen van de wind door de zonnebloemen. Hun gouden hoofden wiegden traag, alsof ze de zon begroetten die zich uitstreckte boven de heuvels. De lucht was helderblauw en geurde naar aarde, gist en zomer. Langzaam kwam Yellowfield tot leven, precies zoals het al eeuwen deed: zonder haast, maar met een vast ritme dat alleen het dorp kende.

In het huis aan de rand van het veld zat Lilly-Grace bij het open raam. De frisse lucht streek langs haar wangen terwijl ze keek naar de glinsterende dauw die op de bloembladeren lag. Ze hoorde het zachte tikken van de klok in de keuken, het schrapen van een houten lepel in een kom, het gemompel van haar moeder Rose die het deeg kneedde. Haar vader George zat buiten op het bankje, bezig met een stuk touw. Hij knoopte en ontknoopte, alsof hij de tijd in zijn vingers hield.

Haar broer Elias zat op de vloer met zijn kleine trom en tikte een langzaam ritme.

‘Vandaag klinkt de lucht anders,’ zei hij.

‘De lucht praat niet, Elias,’ glimlachte Lilly-Grace.

‘Toch hoor ik iets,’ antwoordde hij, en zijn ogen glansden ondeugend.

Buiten liep Gretha van Bakkerij De Zonnegloed voorbij met een mand vol brood. De geur van gist en honing vulde het huis.

‘Goedemorgen, Gretha!’ riep Rose.

‘Zoals altijd, Rose, vers uit de oven!’ riep de vrouw terug.
‘Kom straks met de kinderen, Jan heeft kaneelbrood gemaakt!’

Yellowfield was klein, maar vol leven. De huizen stonden dicht tegen elkaar; elke deur had een luik dat klemde in de zomerhitte. De straat lag vol geluid: een kraaiende haan, het rollen van een wagen, het vrolijk geroep van Boer Neut die zijn koeien naar de beek leidde. Achter hem liep Boerin Ursula, breed glimlachend, haar rokken vol stro. Op het bord aan hun erf stond in zwierige letters: Kinderboerderij De Vrolijke Waterkip.

‘Een nieuwe dag,’ riep Ursula terwijl ze een hand opstak.
‘En kijk eens naar die lucht, Lilly-Grace! Daarin kun je een lied schrijven!’
‘Dan zal ik het opschrijven zodra ik weet hoe de lucht zingt,’ lachte het meisje terug.

Bij de kruising stond Mister Cornizon Brizon, opzichter van het dorp. Hij droeg zijn leren hoed scheef op het hoofd en hield de teugels van zijn twee paarden, Mit en Mot, losjes vast.

‘Goedemorgen, kind,’ groette hij. ‘De zon heeft vandaag haast. Dat belooft een warme dag.’

‘Goedemorgen, Mister Brizon. Gaat u weer naar het Oostveld?’

‘Altijd. De sloten moeten nagezien worden, en Mot wil zijn hoeven natmaken.’

Hij keek naar de horizon en kneep zijn ogen tot spleetjes.

‘De bloemen staan hoog dit jaar. Een zomer van overvloed. Vergeet niet: de zon geeft, maar ze vraagt ook eerbied.’

Lilly-Grace knikte ernstig. Ze hield van zijn woorden, omdat ze altijd iets verborgen hielden wat ze pas later begreep.

Elias trok aan haar mouw. 'We gaan toch naar het plein?'
'Ja,' zei ze, en ze liepen verder over het pad met kasseien.

Op het plein was de geur van vers fruit. De zussen Bettie en Bonnie van De Aubergine legden rijen appels en peren op een tafel.

'Proef deze, Lilly-Grace,' zei Bonnie en gaf haar een appel. Ze beet erin. 'Hij smaakt naar zonneshijn.'

'Dat komt omdat de zon hem persoonlijk gekust heeft,' antwoordde Bettie trots.

Naast hun kraam stond de kar van De Reizende Schaar. Kapper Thomas sleep zijn schaar terwijl zijn vrouw Brigitte een spiegel poetste. Hun dochter Linette speelde met een lap stof.

'Nog even en je haren zijn te lang voor de wind,' riep Thomas.

'Eerst het feest!' lachte Lilly-Grace. 'Daarna mag u ze knippen.'

'Afgesproken!' riep hij terug.

Aan de overkant sloegen metalen klanken. De smederij van Roberto Smitt vulde de lucht met vonken en ritme. Elke slag klonk als een bel. Hij hief zijn hamer even op en groette.

'Morgen repareer ik de hoef van Mit!' riep hij naar Brizon. 'Dan krijgt hij de beste hoef van het koninkrijk!' lachte de opzichter.

Langs de kerkmuur liepen vrouwen met manden vol linten. Kinderen hingen bloemen aan houten stokken. Overall klonk gelach, roep en belofte, want het hele dorp bereidde zich voor op het Zonnebloemenfeest van 30 augustus. Zeven eeuwen vierden de inwoners al deze dag;

niemand wist meer wie ermee begonnen was, maar iedereen voelde dat het meer was dan een feest. Het was hun hart, hun identiteit.

Bij de kerk stond de oude priester, de handen op zijn wandelstok.

‘Kinderen,’ zei hij toen Lilly-Grace en Elias voorbijliepen, ‘vergeet nooit dat de zon niet enkel buiten schijnt. Wie goed kijkt, ziet haar ook in een ander mens.’

Elias knikte ernstig, alsof hij elk woord begreep. Lilly-Grace glimlachte en boog haar hoofd.

Ze gingen verder, naar de rivier. Daar waar het water traag langs het riet gleed, glinsterde het in het zonlicht. Libellen zweefden boven het oppervlak.

‘Het lijkt alsof de rivier lacht,’ zei Lilly-Grace.

‘Misschien lacht ze om jou,’ zei Elias.

Ze gooiden steentjes in het water, telden de kringen, en bleven zitten tot de wijzers van de klok op twaalf stonden.

Toen ze terugkeerden, was de geur van brood nog sterker. Rose haalde net de broden uit de oven.

‘Jullie lopen alsof jullie de wereld ontdekt hebben,’ zei ze.

‘Vandaag voelt het alsof de wereld ons ontdekt,’ antwoordde Lilly-Grace.

De middag bracht hitte. De lucht trilde boven de daken.

Honden zochten schaduw, katten lagen in de vensterbanken. George werkte aan het hek, zweet op zijn voorhoofd.

‘Water, meisje,’ riep hij. ‘Het hout drinkt graag als het warm is.’

Ze bracht hem een kruik. De geur van hars en hout mengde zich met die van brood.

In de verte klonk de klok opnieuw. De dag kroop voort als honing. De mensen werkten rustig, de stemmen werden zachter. In de kruidenwinkel Lindekruid sorteerde Sien de zakjes munt en salie terwijl haar man Karel rekende hoeveel voorraad ze nog hadden.

‘Er komt volk van buiten het dorp voor het feest,’ zei hij. ‘We moeten dubbelen.’

‘Zolang ze maar betalen met glimlach,’ zei Sien. De zon klom hoog aan de hemel en brandde op de daken, maar in het hart van Yellowfield bleef de rust behouden. Op het marktplein klonk het doffe gebonk van vaten, het ritselen van graanzakken, het geroep van kinderen die touwtje sprongen tussen de kraampjes. De lucht trilde van geuren: brood, leer, zweet, lavendel, vers fruit.

Bij de smederij legde Roberto Smitt zijn hamer even neer. ‘Pauze!’ riep hij. Zijn gezicht glom, zijn armen waren zwart van het roet. Hij nam een beker water van de jongen die hem hielp. ‘Het ijzer zingt mooier als ik rust neem.’

Aan de overkant van de straat zat Gretha in de deuropening van haar bakkerij. Ze veegde haar handen aan haar schort, keek naar de zonnebloemen aan de overkant en glimlachte. Het wordt een goed jaar, dacht ze.

Op de binnenplaats van de school oefenden de kinderen hun lied voor het Zonnebloemenfeest. Juf Rita klapte in haar handen. ‘Luider, jongens! De koning moet jullie tot in de hemel horen!’

‘Maar de koning woont ver weg,’ zei een meisje.

‘Dan zingen we tot zijn paleis!’ antwoordde de juf lachend. De kinderen lachten mee, en het geluid golfde door het dorp als een belofte van vreugde.

Bij het huis van de familie Autumnberry stond George te praten met Mister Cornizon Brizon. De opzichter leunde op de heining, zijn handen om het touw van Mit.

‘De rivier is rustig vandaag,’ zei George.

‘Te rustig,’ antwoordde Mister Cornizon. ‘Als het water te stil is, komt er regen, of nieuws.’

‘Nieuws?’

‘Ja. De wereld beweegt, zelfs als we het niet horen.’

George knikte, niet goed wetend wat de man bedoelde.

Binnen in de keuken streek Rose het haar van haar dochter achter haar oor. ‘Je moet wat eten, Lilly-Grace.’

‘Ik heb geen honger, moeder.’

‘Toch een stuk brood. Je wordt te mager van al dat dromen.’

Lilly-Grace glimlachte, brak een stuk af en ging weer aan het raam zitten. Ze keek naar de zon die hoog hing en dacht aan de woorden van Mister Brizon. De wereld beweegt, zelfs als we het niet horen.

In de namiddag kwam er bezoek. Boer Neut bracht verse melk, Bettie en Bonnie kwamen kruiden halen, en Brigitte van De Reizende Schaar kwam een lint lenen. Er werd veel gepraat over het komende feest: over de versieringen, de wedstrijden, het dansen.

‘Zullen we dit jaar ook vuurwerk hebben?’ vroeg Bonnie.

‘Als de priester het toelaat,’ zei Rose. ‘Vorig jaar klaagde hij over rook in de toren.’

Iedereen lachte.

De uren gleden voorbij. Tegen de avond werd de lucht zachter en daalde er een gouden gloed over het dorp. Mannen zetten banken op het plein, vrouwen hingen lampionnen aan touwen tussen de huizen. De kinderen

mochten laat opblijven om te helpen. De geur van gebakken suiker vulde de straten.

Lilly-Grace liep met Elias naar de waterput. Ze droeg een mand vol bloemen.

‘Kijk,’ zei Elias, ‘de lucht is roze, alsof ze bloost.’

‘Dat doet ze omdat ze blij is,’ antwoordde ze. ‘De dag is gelukt.’

Aan de overkant van het plein stond Mister Cornizon weer met zijn paarden. De man hief zijn hand.

‘Avond, kinderen,’ zei hij. ‘De zon buigt, maar vergeet niet dat ze terugkomt. Morgen oefenen we voor de optocht.

Kom kijken als je wilt.’

‘Dat doen we!’ riep Elias.

Toen ze thuiskwamen, rook het naar stoofpot en kruiden.

George zat aan tafel, Rose schepte op.

‘Een lange dag?’ vroeg hij.

‘Een mooie,’ antwoordde Lilly-Grace.

Ze aten zwijgend. Buiten floot een vogel nog één keer.

Na het eten gingen ze naar buiten. De lucht was diepblauw en bezaaid met sterren.

‘Weet je wat ik wens?’ vroeg Elias.

‘Dat de zon nooit ondergaat,’ zei Lilly-Grace.

‘Nee,’ fluisterde hij, ‘dat morgen nog mooier wordt dan vandaag.’

Ze lachte, legde haar arm om zijn schouder en keek omhoog.

Het dorp lag in rust. Alleen bij de smederij klonk nog een zachte klank: Roberto sloeg het laatste ijzer van de dag. In de verte blafte een hond, ergens sloot een raam.

Yellowfield ademde.

Lilly-Grace stond bij het hek, keek naar de velden en dacht dat alles precies goed was zoals het was. Toch voelde ze een lichte onrust, een fluistering die niet van de wind kwam. Ze wist niet dat ver voorbij de heuvels, in het koninklijk paleis van het rijk, dezelfde maan scheen over iemand die haar naam nog niet kende. De avond viel langzaam over het dorp. De lucht kleurde van goud naar koper en daarna naar diep violet. Eén voor één werden de ramen donker, alleen de lantaarns op het plein bleven branden als kleine sterren die niet wilden slapen. De stemmen van de mensen verstomden, en de stilte nam het dorp weer in haar armen.

Binnen in het huis van de familie Autumnberry brandde nog één kaars. Rose streek het haar van haar dochter glad terwijl Elias in zijn bed kroop.

‘Slaap goed, mijn jongen,’ zei ze zacht.

‘Droom jij van het feest, moeder?’

‘Van het feest en van vrede.’

De jongen glimlachte slaperig, trok de deken op tot aan zijn kin en was binnen een paar tellen vertrokken.

Lilly-Grace zat bij het raam van haar kamer. Ze keek naar de velden die zich uitstrekten als een zee van schaduw. Alleen de toppen van de zonnebloemen vingen nog wat zilver van de maan. Ze voelde hoe de nacht ademde, rustig, geduldig, alsof ze iets wilde zeggen maar het nog niet mocht.

Ze sloot haar ogen. Het huis kraakte zacht, ergens blafte een hond, en de wind gleed als een sluier over het dak. In de verte hoorde ze het zachte gehinnik van Mit of Mot; misschien droomde ze het, maar het klonk als een groet.

Ver weg, in een wereld van steen en marmer, was Paleis Crowndale gehuld in dezelfde maan. De fonteinen waren stilgevallen, alleen het ruisen van de bladeren in de paleistuinen brak de stilte.

In een hoge kamer stond Kroonprins Bryan-Raphaël bij het raam. De kaars naast hem flakkerde in de tocht. Hij hield een boek in zijn hand maar las niet. Zijn blik ging naar buiten, over de daken, naar het verre land dat hij ooit zou moeten regeren.

Hij dacht aan de woorden van zijn moeder: “Wie het volk wil leiden, moet eerst weten hoe ze dromen.”

Hij wist niet waarom die zin hem juist vanavond niet losliet. Misschien omdat de lucht anders rook, of omdat hij het gevoel had dat ergens iemand naar dezelfde maan keek.

De prins ademde diep in. In zijn kamer klonk de klok van Crowndale, traag en statig. Hij blies de kaars uit, maar bleef nog even staan. Het maanlicht tekende zilveren lijnen over de vloer.

In Yellowfield legde Lilly-Grace haar hoofd op het kussen. In haar halfslaap zag ze flarden van licht: een onbekend gezicht, een paard, een koets die over stenen reed. Ze voelde geen angst, alleen nieuwsgierigheid.

En terwijl ze beiden, zonder elkaars naam te kennen, naar dezelfde hemel keken, bewoog de wereld een fractie, bijna onmerkbaar, maar genoeg om hun paden in dezelfde richting te schuiven.

Buiten ruiste de wind door het veld, als een fluistering die alleen de nacht kon verstaan.

De stem van het dorp

De dagen na het Zonnebloemenfeest brachten een kalme stilte over Yellowfield. Het dorp leek na te zinderen van vreugde, alsof het nog even wilde rusten op de adem van de zomer. De straten lagen vol kleur, de linten wapperden zacht in de wind, en de geur van honing en stro bleef hangen in de lucht. De mensen keerden terug naar hun gewoontes, maar hun stemmen droegen nog iets van het feest mee: een toon van voldoening en verwachting.

Lilly-Grace werd vroeg wakker. De zon stond laag boven de velden en schilderde lange schaduwen over het pad naar de rivier. De lucht was koel, de dauw glinsterde. Ze hoorde de haan kraaien bij Kinderboerderij De Vrolijke Waterkip. Achter haar moeder klonk het getik van een lepel tegen een kom; Rose was al bezig met het ontbijt. 'Eet iets voor je vertrekt,' zei ze zonder om te kijken. 'Ik ga maar even wandelen,' antwoordde Lilly-Grace. 'Ik wil luisteren hoe de dag klinkt.' Rose glimlachte. 'De dag klinkt altijd beter als je hem vriendelijk begroet.'

Op straat was het nog stil. Alleen het geratel van Bakkerij De Zonnegloed klonk in de verte, waar Jan en Gretha hun eerste broden uit de oven haalden. De geur vulde de hele straat.

'Goedemorgen, meisje!' riep Gretha toen ze haar zag. 'Goedemorgen, mevrouw Gretha! Alles is weer heerlijk aan het ruiken.'
'Dat moet, kind. De mensen willen proeven dat ze leven.'